

List Apostolski.

Ogłoszenie powszechnego Jubileuszu na pamiątkę pokoju nadanego Kościołowi
przez cesarza Konstantyna Wielkiego.

Pius X, Papież.

Wszystkim wiernym w Chrystusie, którzy czytać będą list Nasz niniejszy,
pozdrawienie i Apostolskie Błogosławieństwo.

Pamiątka wielkiego a szczęśliwego zdarzenia, które szesnaście wieków temu stało się początkiem upragnionego pokoju, napełnia wszystkie ludy najwyższą radością i wzywa je do ćwiczeń pobożnych. Nas zaś pobudza przedewszystkiem do tego, abyśmy otworzyli skarbiec łask niebieskich, aby przy sposobności tak wielkiej uroczystości wierni dostąpili zbawiennych obfitych w Panu owoców. Słuszną bowiem a także pożyteczną wydaje się rzeczą, święcić wspólnie pamiątkę edyktu, który, wydany przez cesarza Konstantyna Wielkiego w Medyolanie po zwycięstwie odniesionem nad Maksencyuszem pod chwałebnym sztandarem Krzyża, kres położył okrutnym prześladowaniom chrześcijan i nadał im wolność, której ceną była Krew Boskiego Odkupiciela i Męczenników. Wtedy to otworzył Kościół wojujący szereg owych tryumfów, które zawsze odtąd w każdym wieku idą za różnorodnemi prześladowaniami, i od owego dnia zlewał on coraz to większe dobrodziejstwa na społeczność ludzką. Porzucili bowiem ludzie powoli zabobonną służbę bożków a natomiast poddali się zakonowi chrześcijańskiemu, przyjęli jego obyczaje i urządzenia, a całe życie poczęli stosować coraz więcej do jego zasad, tak iż zakwitły na ziemi równocześnie i sprawiedliwość i miłość.

Przy obchodzie tej radosnej pamiątki tak wielkiego zdarzenia uważamy przeto za rzecz stosowną, zanosić do Boga, Jego Dziewiczej Rodzicielki i do wszystkich innych mieszkańców nieba, a mianowicie świętych Apostołów, gorącą prośbę, aby wszystkie ludy na chlubę i chwałę Kościoła garnęły się do łona tej wielkiej Matki, aby odpierały według sił swoich, błędy, któremi nierozumni nieprzyjaciele wiary starają się zaćmić jej blask, aby czcili największą otaczały Papieża, aby wreszcie poznały i uwierzyły, iż religia katolicka powinna być podporą i fundamentem wszystkich rzeczy. Wtedy będzie można mieć nadzieję, że ludzie, wpatrując się na nowo w Krzyż, w tym zbawiennym znaku pokonają i wrogów imienia chrześcijańskiego i rozpętane pożądliwości serc własnych.

Aby jednak pokorne modły, które na całym świecie katolickim z powodu tej wielkiej uroczystości zanosić się mają, przyniosły wiernym tem obfitszy pożytek duchowny. uważaliśmy za rzecz potrzebną, obdarzyć je odpustem zupełnem we formie jubileuszu. Wszystkie zaś wierne dzieci Kościoła upominamy usilnie, aby z kornymi prośbami Naszemi połączyły i swoje modły i dobre uczynki, a tak z ofiarowanej sobie łaski jubileuszu wydobyli jak największe zyski dla zbawienia dusz własnych jakoteż dla pożytku religii.

Dlatego ufni w miłosierdzie wszechmocnego Boga a opierając się na powadze błogosławionych Apostołów Piotra i Pawła, mocą udzielonej Nam choć niegodnemu od Boga władzy wiązania i rozwiązywania, po wysłuchaniu Czcigodnych Braci Naszych, Świętego Rzymskiego Kościoła Kardynałów, udzielamy pismem niniejszem wszystkim wiernym obojga płci, którzy w tem naszym Wiecznem Mieście żyją albo do niego przybędą, zupełnego odpustu wszystkich kar grzechowych, tak jak się dzieć zwykło przy powszechnym jubileuszu, pod następującemi warunkami:

Powinni w ciągu roku bieżącego, od niedzieli Przewodniej, z którą się rozpoczyna uroczystości jubileuszowe na pamiątkę uzyskanego przez Kościół pokoju, aż do święta Niepokalanego Poczęcia N. P. Maryi włącznie, odwiedzić dwukrotnie bazyliki św. Jana Laterańskiego, św. Piotra księcia Apostołów, i św. Pawła za murami i tam pomodlić się jakiś czas według intencji Naszej o pomyślność i wywyższenie Kościoła katolickiego i Stolicy Apostolskiej, o wykorzenie herezy i o nawrócenie wszystkich błądzących, o zgodę książąt chrześcijańskich, i o pokój i jedność całego ludu wiernego. Oprócz tego powinni w tym czasie przystąpić do Sakramentów Pokuty i Stołu Pańskiego, a nadto dać jałmużnę, każdy według możliwości, na ubogich, lub jeśli wolą, na dobre cele. Tym zaś, którzy do Rzymu przybyć nie mogli, udzielamy takiego samego odpustu zupełnego, byleby w tym samym wyżej wymienionym czasie nawiedzili sześć razy kościół lub kościoły w miejscu swego zamieszkania, wyznaczone przez miejscowego biskupa, i wykonali te drugie pobożne uczynki wyżej wymienione. Zezwalamy też, iżby ten odpust zupełny mógł być ofiarowany za dusze zmarłych, którzy w stanie miłości Bożej zesłali z tego świata.

Zezwalamy także, ażeby podróżujący na morzu i na lądzie, skoro na miejscu chwilowego swojego pobytu przepisane warunki spełnią i kościół katedralny lub parafialny w miejscowości, w której się zatrzymali, odwiedzą, mogli również dostąpić tegoż odpustu. — Zakonnikom i zakonnicom, także w stałej klauzurze żyjącym, jakoteż wszystkim innym świeckim lub duchownym, przebywającym we więzieniu lub wziętym do niewoli, chorym lub mającym inne przeszkody, może spowiednik przepisane uczynki, o ile ich wykonać nie mogą, zamienić na inne dobre uczynki, lub może je przełożyć na czas dogodniejszy, i nałożyć im to, co będą mogli wykonać. Udzielamy też spowiednikom władzy zwolnienia od Komunii św. dzieci, które jeszcze do pierwszej Komunii św. nie przystąpiły.

Nadto dajemy wszystkim bez wyjątku wiernym, świeckim i duchownym w świecie czy też w zakonie żyjącym, pozwolenie na wybranie sobie w celu uzyskania odpustu jakiegobądź spowiednika czy to świeckiego kapłana czy zakonnego, byleby był upoważniony do słuchania spowiedzi, a z tego pozwolenia mogą korzystać także zakonnice, nowicjuszek i inne niewiasty w klauzurze, byleby spowiednik miał zatwierdzenie na słuchanie spowiedzi zakonnic. Taki spowiednik może powyższe osoby, jeżeli przystąpią do spowiedzi w intencji zyskania obecnego jubileuszu i wypełnienia reszty dobrych uczynków potrzebnych

odpustu, na ten raz i tylko przy spowiedzi uwolnić od wszystkich kar kościelnych i rozgrzeszać z grzechów najcięższych, chociażby te kary i grzechy w jakikolwiek sposób były zastrzeżone. Oprócz tego może spowiednik także wszystkie śluby, nawet zaprzysiężone i zastrzeżone Stolicy Apostolskiej, zamienić na inne pobożne i zbawienne uczynki, wyjąwszy śluby czystości, wstąpienia do zakonu, i powinności, przy których narażone są prawa trzecich osób, oraz śluby składane jako środek zapobiegania grzechom, chyba żeby w ich miejsce można nałożyć takie obowiązki, któreby nie mniej powstrzymywały od popełnienia grzechu jak ślub pierwotny.

Mocą niniejszego listu nakazujemy przeto ściśle pod świętem posłuszeństwem wszystkim Biskupom na całym świecie, ich zastępcom i oficyałom, lub w ich braku tym, którzy duszpasterstwem kierują, aby list ten, skoro odpis lub wydrukowany egzemplarz listu otrzymają, w swoich kościołach, po dyecezyach, prowincjach, miastach i wsiach ogłosili lub o jego ogłoszenie się starali, wiernych o ile można przez Słowo Boże należycie przygotowali i naznaczyli im kościół lub kościoły, które mają nawiedzać.

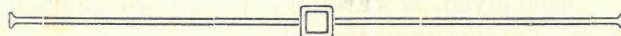
Aby na koniec list Nasz niniejszy, który do każdej miejscowości nie może z osobna być zaniesiony, doszedł do powszechnej wiadomości, rozporządzamy, ażeby odbitkom tego listu przepisany lub drukowanym, byle podpisanym ręką urzędnika publicznego i zaopatrzonym w pieczęć dostojnika kościelnego, wszędzie na całym świecie tę samą oddano wiarę, jak niniejszemu oryginałowi.

Dan w Rzymie u św. Piotra, pod pierścieniem Rybaka, dnia 8 marca 1913, w roku dziesiątym Papiestwa Naszego.

Ze szczególniejszego poruczenia Jego Świątobliwości

Kardynał Merry del Val,

Sekretarz Stanu.

Na mocy powyższego listu Jego Świątobliwości Papieża Piusa X. mogą wszyscy wierni obojga płci w ciągu czasu od Niedzieli Przewodniej aż do Święta Niepokalanego Poczęcia N. P. Maryi włącznie dostąpić odpustu zupełnego, który także za dusze zmarłych może być ofiarowany. Warunki dla dostąpienia odpustu są następujące:

1. Ci, którzy w Rzymie mieszkają albo w czasie powyżej wymienionym do Rzymu pojadą, powinni dwukrotnie odwiedzić kościół Laterański, kościół św. Piotra i kościół św. Pawła za murami i tu przepisane modlitwy odpustowe według intencji Ojca św. odprawić, t. j. o dobro i podwyższenie Kościoła i Stolicy Apostolskiej, o wytępienie herezyj, o nawrócenie wszystkich we wierze błędzących, o zgodę książąt chrześcijańskich, i o pokój i jedność narodów. Oprócz tego powinni raz w tym czasie przyjąć Sakrament Pokuty i Komunię św., a nadto odpowiednio do swoich stosunków dać jałmużnę jakąkolwiek, bądź to na ubogich, bądź na dobre cele.

2. Ci, którzy do Rzymu przybyć nie mogą, dostąpią odpustu jubileuszowego, jeżeli kościół lub kościoły w swojej miejscowości przez biskupa w tym celu wyznaczone, w całości sześć razy odwiedzą i wyżej wymienione dobre uczynki sumiennie wypełnią, a więc jeżeli odmówią przepisane modlitwy, raz do Sakramentów św. przystąpią i jałmużnę złożą.
3. Podróżujący na morzu lub na lądzie mogą tego odpustu tam dostąpić, gdzie się na jakiś czas zatrzymają, jeżeli odwiedzą kościół katedralny, główny lub parafialny na miejscu swego pobytu i wypełnią powyżej przepisane uczynki pobożne.
4. Zakonnikom i zakonnicom, także tym, którzy w klasztorach w stałej klauzurze żyją, jakoteż wszystkim innym osobom świeckim lub duchownym, przebywającym we więzieniu lub w niewoli się znajdującym, chorym lub mającym inne przeszkody, którzy wymienionych uczynków wykonać nie mogą, może spowiednik zamienić je na inne dobre uczynki lub może je przełożyć na inny czas i nałożyć im to, co będą mogli wykonać. Spowiednik też jest upoważniony zwolnić od Komunii św. dzieci, które jeszcze do pierwszej Komunii św. nie przystąpiły.
5. Wszystkim wiernym bez wyjątku, świeckim, duchownym i zakonnym daje Ojciec święty pozwolenie na wybranie sobie w tym celu jakiegobądź spowiednika, czy to świeckiego kapłana czy zakonnego, byleby był upoważniony do słuchania spowiedzi. To samo prawo przysługuje zakonnikom, nowicyuszkom i innym niewiastom w klasztorach przebywającym, z tem zastrzeżeniem, że spowiednik musi mieć zatwierdzenie do słuchania spowiedzi zakonnic.
6. Przepisana dla zyskania odpustu jałmużna może być także przeznaczona na świętopietrze i może być złożona, gdy na ten cel odbędzie się kolekta.
7. Dla tych, którzy do Rzymu nie pojadą, ale w domu odpustu chcą dostąpić, wyznaczamy sześciorazowe odwiedzenie własnego kościoła parafialnego, lub samodzielnego kościoła kuracyalnego.

W mieście Wrocławiu należy odwiedzić po trzy razy kościół katedralny i własny kościół parafialny (w parafii katedralnej kościół św. Krzyża).

W Berlinie trzeba po trzy razy odwiedzić kościół św. Jadwigi i własny kościół parafialny.

W zakładach kościelnych, w klasztorach i we więzieniach potrzeba nawiedzić sześć razy kościół lub kaplicę tam się znajdującą.

8. Kościół dla przyjęcia Sakramentów świętych w celu dostąpienia odpustu mogą wierni obrać sobie według swojej woli.

Wrocław, dnia 3 kwietnia 1913.

Książe-biskup Wrocławski,

Jerzy Kard. Kopp.

Dołączony afisz ma się umieścić na stosownem miejscu w kościele lub na drzwiach kościelnych.